

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

12. července 2012*

„Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech — Rámcové rozhodnutí 2001/220/SVV — Postavení obětí v trestním řízení — Směrnice 2004/80/ES — Odškodňování obětí trestných činů — Odpovědnost právnické osoby — Odškodnění v rámci trestního řízení“

Ve věci C-79/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článků 267 SFEU a 35 EU, podaná rozhodnutím vyšetřujícího soudce při Tribunale di Firenze (Itálie) ze dne 9. února 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 22. února 2011, v trestním řízení proti

Mauriziu Giovanardimu a dalším,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení J. N. Cunha Rodrigues (zpravodaj), předseda senátu, U. Löhmus, A. Ó Caoimh, A. Arabadžev a C. G. Fernlund, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. března 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za F. Giunti a další A. Contim a S. Grisentim, avvocati,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s L. D'Asciou, avvocato dello Stato,
- za německou vládu T. Henzem, jakož i J. Kemper a F. Wannek, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu C. Wissels a B. Koopman, jako zmocněnkyněmi,
- za rakouskou vládu A. Poschem, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi F. Moro a R. Troostersem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 15. května 2012,

vydává tento

* Jednací jazyk: italština.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu rámcového rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení (Úř. věst. L 82, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 72, dále jen „rámcové rozhodnutí“) a směrnice Rady 2004/80/ES ze dne 29. dubna 2004 o odškodňování obětí trestných činů (Úř. věst. L 261, s. 15; Zvl. vyd. 19/07, s. 65).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci trestního řízení, které bylo zahájeno proti M. Giovanardimu a několika dalším osobám poté, co na jejich pracovišti došlo k nehodě.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Z bodu 3 odůvodnění rámcového rozhodnutí vyplývá, že Evropská rada v Tampere (Finsko) na svém zasedání konaném ve dnech 15. a 16. října 1999 stanovila, že by měly být vypracovány minimální normy pro ochranu obětí trestné činnosti, zejména pro přístup obětí ke spravedlnosti a pro jejich právo na náhradu škody.
- 4 V bodě 4 odůvodnění rámcového rozhodnutí se uvádí:
„Členské státy by měly sblížit své právní a správní předpisy v míře nezbytné k dosažení cíle, jímž je umožnit obětem trestných činů zvýšenou úroveň ochrany nezávisle na členském státě, ve kterém se nacházejí.“
- 5 Článek 1 rámcového rozhodnutí stanoví, že pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se rozumí:
„a) ‚obětí fyzická osoba, která utrpěla škodu včetně fyzického či psychického poškození, citovou újmu či hmotnou ztrátu přímo způsobenou jednáním či opomenutím, jež porušuje trestněprávní předpisy členského státu;
[...]
c) ‚trestním řízením‘ trestní řízení v souladu s platným vnitrostátním právem;
[...].“
- 6 Článek 9 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Právo na odškodnění v rámci trestního řízení“, v odstavci 1 stanoví:
„Každý členský stát zajistí, aby oběť trestného činu měla nárok na vydání rozhodnutí v přiměřené době o odškodnění pachatelem v rámci trestního řízení, ledaže vnitrostátní právo stanoví pro určité případy, že k odškodnění dojde jiným způsobem.“
- 7 Článek 1 směrnice 2004/80 stanoví:
„Členské státy zajistí, že v případě, kdy byl spáchán úmyslný násilný trestný čin v jiném členském státě nežli v členském státě, ve kterém má žadatel o odškodnění obvyklé bydliště, má žadatel právo podat žádost orgánu nebo jinému subjektu v členském státě bydliště.“

Vnitrostátní právní úprava

8 Z článku 1 legislativního nařízení č. 231 ze dne 8. června 2001 (*Gazzetta Ufficiale della Repubblica italiana* č. 140 ze dne 19. června 2001, s. 4, dále jen „legislativní nařízení č. 231/2001“) vyplývá, že toto legislativní nařízení upravuje odpovědnost organizací za správní delikty vyplývající ze spáchání trestného činu, že se vztahuje jak na společnosti a jiné subjekty založené ve formě právnické osoby, tak i na sdružení, včetně těch, která právní subjektivitu nemají, ale že se nevztahuje na stát ani na územněsprávní celky, ostatní veřejnoprávní organizace nevykonávající hospodářskou činnost nebo na útvary plnící ústavní funkce.

9 Článek 5 legislativního nařízení č. 231/2001, který definuje konkrétní pachatele trestných činů, tj. fyzické osoby, v jejichž případě vzniká organizaci nebo právnické osobě odpovědnost, stanoví:

„1. Organizace odpovídá za trestné činy spáchané v jejím zájmu nebo v její prospěch:

a) osobami zastávajícími funkci zástupce nebo správní nebo řídicí funkci v organizaci nebo organizační složce, která je v rámci organizace nadána finanční a funkční autonomií, a osobami, které organizaci řídí a ovládají, a to i fakticky;

b) osobami, které působí pod vedením nebo pod dohledem některé z osob uvedených v písmeni a).

2. Odpovědnost organizaci nevznikne, pokud osoby uvedené v odstavci 1 jednaly výlučně ve vlastním zájmu nebo v zájmu třetí osoby.“

10 Články 6 a 7 tohoto legislativního nařízení upřesňují okolnosti, za nichž může odpovědnost právnické osobě vzniknout.

11 Článek 6 odst. 1 téhož legislativního nařízení stanoví:

„Byl-li trestný čin spáchán osobami uvedenými v čl. 5 odst. 1 písm. a), nevznikne organizaci odpovědnost, jestliže prokáže, že:

a) řídicí orgán ještě před spácháním trestného činu zavedl a účinně uplatňoval systém organizace a řízení schopný předcházet trestným činům takového typu, jakého byl i odhalený trestný čin;

b) dohled nad fungováním a dodržováním těchto systémů a dohled nad jejich aktualizováním byly svěřeny útvaru organizace nadanému samostatnou iniciativní a kontrolní pravomocí;

c) osoby při spáchání trestného činu podvodně obešly systémy organizace a řízení;

d) útvar uvedený v písm. b) neporušil svou povinnost dohledu, ani nevykonával nedostatečný dohled.“

12 Článek 7 legislativního nařízení č. 231/2001 stanoví:

„1. V případě uvedeném v čl. 5 odst. 1 písm. b) je organizace považována za odpovědnou, bylo-li spáchání trestného činu umožněno neplněním řídicích nebo kontrolních povinností.

2. O neplnění řídicích nebo kontrolních povinností se v žádném případě nejedná, jestliže organizace před spácháním trestného činu zavedla a účinně uplatňovala systém organizace, řízení a kontroly schopný předcházet trestným činům takového druhu, jakého byl i odhalený trestný čin.

3. S ohledem na povahu a na velikost organizace a na druh provozované činnosti musí systém obsahovat vhodná opatření k zajištění výkonu činnosti v souladu se zákonem a k včasnému zjištění a odstranění rizikových stavů.

4. Účinné uplatňování systému vyžaduje:

- a) pravidelné ověřování a případnou úpravu systému, byly-li zjištěny případy vážného porušení předpisů, nebo v případě organizačních změn nebo změn v činnosti;
- b) soubor disciplinárních opatření, podle kterého lze uložit sankci za nedodržení opatření stanovených v rámci daného systému.“

13 Článek 25 *septies* uvedeného legislativního nařízení, ve znění legislativního nařízení č. 81 ze dne 9. dubna 2008, kterým se provádí článek 1 zákona č. 123 ze dne 3. srpna 2007 o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci (běžná příloha č. 108 ke GURI č. 101 ze dne 30. dubna 2008), nadepsaný „Ublížení na zdraví s následkem smrti nebo těžké či velmi těžké ublížení na zdraví spáchané v rozporu s ustanoveními o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci“, stanoví:

„1. Byl-li při spáchání trestného činu uvedeného v článku 589 trestního zákoníku porušen čl. 55 odst. 2 legislativního nařízení, kterým se provádí zmocnění obsažené v zákoně č. 123 ze dne 3. srpna 2007 o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, uloží se peněžitý trest ve výši odpovídající 1000 jednotkám. V případě odsouzení pro trestný čin uvedený v předchozí větě se zákazy podle čl. 9 odst. 2 uplatní na dobu, která nesmí být kratší než tři měsíce a delší než jeden rok.

2. Aniž je dotčeno ustanovení odstavce 1 tohoto článku, uloží se za trestný čin uvedený v článku 589 trestního zákoníku peněžitý trest, jehož výše nesmí být nižší než 250 jednotek a vyšší než 500 jednotek, byla-li při jeho spáchání porušena ustanovení o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci. V případě odsouzení pro trestný čin uvedený v předchozí větě se zákazy podle čl. 9 odst. 2 uplatní na dobu, která nesmí být kratší než tři měsíce a delší než jeden rok.

3. Byla-li při spáchání trestného činu uvedeného v čl. 590 odst. 3 trestního zákoníku porušena ustanovení o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, uloží se peněžitý trest, jehož výše nesmí být vyšší než 250 jednotek. V případě odsouzení pro trestný čin uvedený v předchozí větě se zákazy podle čl. 9 odst. 2 uplatní na dobu, která nesmí být delší než šest měsíců.“

14 Článek 34 legislativního nařízení č. 231/2001 stanoví:

„Na řízení o správních deliktech vyplývajících ze spáchání trestného činu se použijí ustanovení této kapitoly a přiměřeně též ustanovení trestního řádu a legislativního nařízení č. 271 ze dne 28. července 1989.“

15 Článek 35 uvedeného legislativního nařízení stanoví:

„Ustanovení o obviněném se přiměřeně použijí na organizaci.“

16 V souladu s článkem 36 tohoto legislativního nařízení je soudem příslušným k rozhodování o správních deliktech organizace trestní soud, který je příslušný k rozhodování o trestných činech, z nichž tyto delikty vyplývají.

17 Článek 185 trestního zákoníku stanoví, že pachatel trestného činu a osoby, které podle předpisů občanského práva odpovídají za jeho jednání, jsou povinni nahradit majetkovou či nemajetkovou újmu způsobenou trestným činem.

18 Článek 74 trestního řádu stanoví, že osoba, které byla trestným činem způsobena újma, nebo její univerzální dědici mohou v trestním řízení uplatnit občanskoprávní nárok na vydání věci nebo na náhradu škody upravený v článku 185 trestního zákoníku proti obviněnému a proti osobě odpovídající podle předpisů občanského práva.

19 Článek 83 odst. 1 trestního řádu stanoví:

„[Osoba], která podle předpisů občanského práva odpovídá za jednání obviněného, může být přibrána do trestního řízení jako účastník z podnětu toho, kdo uplatňuje nárok na náhradu škody v adhezním řízení, a v případě uvedeném v čl. 77 odst. 4 z podnětu státního zástupce. Byl-li obviněný zproštěn obžaloby nebo bylo-li s ním řízení zastaveno, může být do řízení přibrán jako osoba, která podle předpisů občanského práva odpovídá za skutky, jichž se dopustili její spoluobvinění [...]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

20 Dne 28. července 2010 podalo státní zastupitelství při Tribunale di Firenze návrh na obžalobu M. Giovanardiho a několika dalších osob stíhaných pro společné jednání, jímž z nedbalosti způsobili usmrcení jedné osoby a velmi těžké ublížení na zdraví dalších osob ve smyslu článků 41 a 113 a čl. 589 odst. 2 a 4 trestního zákoníku. Ke spáchání skutků došlo dne 2. října 2008 při výkonu prací, které obžalovaní prováděli coby zaměstnanci společnosti Rete Ferroviaria Italiana SpA (italské dráhy) při odstraňování některých bezpečnostních zařízení na výhybkách železničního uzlu.

21 V návrhu na obžalobu podaném státním zastupitelstvím se také navrhuje, aby byly obžalovány dvě právnické osoby, jmenovitě společnosti Elettri Fer Srl a Rete Ferroviaria Italiana SpA, které podle něj odpovídají za „správní delikt“ upravený v čl. 25 *septies* odst. 2 a 3 legislativního nařízení č. 231/2001, a to v souladu s ustanoveními, jimiž se v italském právu řídí „správní“ odpovědnost vyplývající ze spáchání trestného činu, kterou nese právnická osoba, na jejíž účet obžalovaní jednali při výkonu svých funkcí.

22 Předkládající soud uvádí, že obžalovaným fyzickým osobám je připisována přímá odpovědnost za skutky, které vedly ke smrti jednoho pracovníka a k ublížení na zdraví dalších dvou pracovníků, kteří pracovali na uvedeném železničním uzlu, neboť neprovedli zákonem požadovaná opatření k zajištění jejich bezpečnosti, zatímco právnickým osobám, které mají nést „správní“ odpovědnost vyplývající ze spáchání trestného činu, se připisuje to, že nepřijaly vypracovanější systémy organizace, kvůli čemuž jim hrozí sankce upravené legislativním nařízením č. 231/2001.

23 V průběhu předběžného jednání konaného dne 30. listopadu 2010 před předkládajícím soudem, který má rozhodnout o návrzích na obžalobu podaných státním zastupitelstvím, oběti na základě článku 74 a následujících trestního řádu požádaly o povolení uplatnit nárok na náhradu škody v adhezním řízení nejen vůči obžalovaným fyzickým osobám, ale také vůči oběma právnickým osobám, jejichž obžalobu navrhuje státní zastupitelství.

24 Tyto právnické osoby se proti této žádosti postavily z důvodu, že italské právní předpisy obětem neumožňují přímo uplatňovat vůči právnickým osobám, i když jsou tyto právnické osoby přibrány jako účastníci řízení, nároky na náhradu škody způsobené trestnými činy jejich zaměstnanců.

25 Předkládající soud poukazuje na to, že článek 185 trestního zákoníku stanoví pachateli trestného činu a fyzickým či právnickým osobám, které podle předpisů občanského práva odpovídají za jeho skutky, povinnost nahradit škodu. Za tím účelem umožňuje trestní řád obětem trestného činu uplatnit vůči obžalovaným nárok na náhradu škody v rámci trestního řízení a navrhnout, aby byly fyzické či právnické osoby, které podle předpisů občanského práva odpovídají za jednání obžalovaných, přibrány jako účastníci řízení, bylo-li toto jednání spácháno v rámci pracovněprávního vztahu nebo v přímém zájmu a na účet těchto osob.

- 26 Legislativním nařízením č. 231/2001 byl do italského práva zaveden zvláštní právní institut „správní“ odpovědnosti právnických osob vyplývající ze spáchání trestného činu. Mezi trestnými činy, v jejichž případě článek 25 *septies* tohoto legislativního nařízení upravuje tuto formu odpovědnosti, je i ublížení na zdraví s následkem smrti, byl-li zároveň porušen čl. 55 odst. 5 legislativního nařízení č. 81 ze dne 9. dubna 2008, a tento trestný čin je také zahrnut do bodů obžaloby ve věci v původním řízení.
- 27 Legislativní nařízení č. 231/2001 výslovně neupravuje možnost domáhat se náhrady škody v adhezním řízení vůči právnickým osobám stíhaným pro „správní“ delikty uvedené v tomto nařízení. Podle většinové judikatury Corte suprema di cassazione a nalézacích a odvolacích soudů musejí být takové návrhy na náhradu škody v adhezním řízení prohlášeny za nepřípustné.
- 28 Předkládající soud podotýká, že sice sdílí tento výklad italského práva, avšak situace, která z něj vyplývá, není slučitelná s unijním právem, neboť italské právo takto omezuje možnost oběti plně se domáhat náhrady škody a nutí ji podávat novou žalobu na náhradu škody mimo trestní řízení s tím, že k náhradě pak dochází později – tedy za předpokladu, že bude žalobě vyhověno – a tato žaloba tak ztrácí na účinnosti.
- 29 Za těchto podmínek se vyšetřující soudce při Tribunale di Firenze rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je italská právní úprava, která se týká správní odpovědnosti organizací a právnických osob stanovené legislativním nařízením č. 231/2001, ve znění pozdějších změn, v souladu s ustanoveními práva Společenství v oblasti ochrany obětí trestných činů v trestním řízení, pokud „výslovně“ nestanoví možnost uplatňovat v rámci trestního řízení vůči organizacím a právnickým osobám nárok na náhradu škody vzniklé obětem trestných činů?“

K pravomoci Soudního dvora

- 30 Podle článku 9 protokolu č. 36 o přechodných ustanoveních, připojeného ke Smlouvě o FEU, jsou právní účinky rámcového rozhodnutí, které bylo přijato na základě hlavy VI Smlouvy o EU před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost, zachovány až do zrušení, zániku nebo změny rámcového rozhodnutí na základě Smluv.
- 31 Článek 10 odst. 1 téhož protokolu kromě toho stanoví, že pravomoci Soudního dvora v případě aktů Unie v oblasti policejní spolupráce a justiční spolupráce v trestních věcech, které byly přijaty před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost podle hlavy VI Smlouvy o EU, zůstávají stejné, a to i v případě, že byly uznány podle čl. 35 odst. 2 EU. Podle čl. 10 odst. 3 tohoto protokolu končí použitelnost přechodného opatření uvedeného v odstavci 1 tohoto článku pět let ode dne vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, tedy pět let od 1. prosince 2009.
- 32 Z informace o datu vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost zveřejněné v *Úředním věstníku Evropských společenství* ze dne 1. května 1999 (Úř. věst. L 114, s. 56) vyplývá, že Italská republika učinila prohlášení podle čl. 35 odst. 2 EU, kterým uznala pravomoc Soudního dvora rozhodovat o platnosti a výkladu aktů uvedených v článku 35 EU za podmínek stanovených v odst. 3 písm. b) tohoto článku.
- 33 Dále je nesporné, že rámcové rozhodnutí založené na člancích 31 EU a 34 EU spadá mezi akty uvedené v čl. 35 odst. 1 EU, ohledně kterých může Soudní dvůr vydat rozhodnutí o předběžné otázce, a není zpochybněno, že předkládající soud, jednající v takovém řízení, jako je původní řízení, musí být považován za soud členského státu ve smyslu článku 35 EU (viz zejména rozsudek ze dne 21. prosince 2011, X, C-507/10, Sb. rozh. s. I-14241, bod 21).
- 34 Soudní dvůr má za těchto podmínek pravomoc o položené otázce rozhodnout.

K předběžné otázce

- 35 Položenou otázkou se předkládající soud táže, zda jsou ustanovení legislativního nařízení č. 231/2001, která se týkají správní odpovědnosti právnických osob, v souladu se směrnicí 2004/80 a s článkem 9 rámcového rozhodnutí, pokud výslovně nestanoví možnost uplatňovat v rámci trestního řízení vůči těmto osobám nárok na náhradu škody, kterou způsobily obětem trestného činu.
- 36 Ačkoli Soudní dvůr nemůže v souladu se svou ustálenou judikaturou v rámci řízení o předběžné otázce rozhodovat o otázkách, které spadají do vnitrostátního práva členských států, ani o souladu vnitrostátních ustanovení s unijním právem, může nicméně podat výklad unijního práva, který umožní vnitrostátnímu soudu rozhodnout spor, který mu byl předložen (viz zejména rozsudek ze dne 8. června 2006, WWF Italia a další, C-60/05, Sb. rozh. s. I-5083, bod 18).
- 37 Rovnou je třeba konstatovat, že směrnice 2004/80 není relevantní. Jak totiž vyplývá zejména z jejího článku 1, je cílem této směrnice usnadnit obětem úmyslných násilných trestných činů přístup k odškodnění v přeshraničních situacích, zatímco je nesporné, že ve věci v původním řízení se stíhání týká trestných činů spáchaných z nedbalosti, a to navíc v čistě vnitrostátním kontextu.
- 38 Pokud jde o rámcové rozhodnutí, jeho čl. 9 odst. 1 stanoví, že každý členský stát zajistí, aby oběť trestného činu měla nárok na vydání rozhodnutí v přiměřené době o odškodnění pachatelem v rámci trestního řízení, ledaže vnitrostátní právo stanoví pro určité případy, že k odškodnění dojde jiným způsobem.
- 39 Podle čl. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí se pro účely tohoto rozhodnutí rozumí „obětí“ fyzická osoba, která utrpěla škodu „přímo způsobenou jednáním či opomenutím, jež porušuje trestněprávní předpisy členského státu“.
- 40 Je nesporné, že italské právo umožňuje obětem, o něž jde ve věci v původním řízení, domáhat se vůči fyzickým osobám, které jsou pachateli trestných činů, na něž odkazuje legislativní nařízení č. 231/2001, náhrady škody přímo způsobené těmito trestnými činy, a to tak, že uplatní nárok na náhradu škody v rámci trestního řízení.
- 41 Takováto situace se slučuje s cílem čl. 9 odst. 1 rámcového rozhodnutí, kterým je zajistit oběti nárok na vydání rozhodnutí o odškodnění pachatelem v rámci trestního řízení a v přiměřené době.
- 42 Předkládající soud si klade otázku, zda nemá být uvedený článek vykládán v tom smyslu, že oběť musí mít také možnost domáhat se v rámci téhož trestního řízení náhrady této škody vůči právnickým osobám stíhaným na základě článku 25 *septies* legislativního nařízení č. 231/2001.
- 43 Takový výklad nelze přijmout.
- 44 Předně je nutno uvést, že ačkoli je třeba umožnit obětem trestných činů zvýšenou úroveň ochrany, jak je uvedeno v bodě 4 odůvodnění rámcového rozhodnutí (viz zejména rozsudek ze dne 9. října 2008, Katz, C-404/07, Sb. rozh. s. I-7607, body 42 a 46), cílem rámcového rozhodnutí je pouze zavést v rámci trestního řízení definovaného v jeho čl. 1 písm. c) minimální normy pro ochranu obětí trestných činů (rozsudek ze dne 15. září 2011, Gueye a Salmerón Sánchez, C-483/09 a C-1/10, Sb. rozh. s. I-8263, bod 52).
- 45 Rámcové rozhodnutí, jehož předmětem je pouze postavení obětí v trestním řízení, dále neobsahuje nic, co by naznačovalo, že unijní zákonodárce měl v úmyslu uložit členským státům, aby zavedly trestní odpovědnost právnických osob.

- 46 Z vlastního znění čl. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí konečně vyplývá, že toto rámcové rozhodnutí oběti v zásadě zaručuje nárok na náhradu škody v rámci trestního řízení za „jednání či opomenutí, jež porušuje trestněprávní předpisy členského státu“ a které „přímo“ způsobilo škodu (viz rozsudek ze dne 28. června 2007, Dell’Orto, C-467/05, Sb. rozh. s. I-5557, body 53 a 57).
- 47 Z předkládacího rozhodnutí však vyplývá, že takový „správní“ delikt, jaký se stíhá podle legislativního nařízení č. 231/2001, je samostatným deliktem, jemuž schází přímá příčinná souvislost se škodou, jež byla způsobena trestným činem spáchaným fyzickou osobou a jejíž náhrada se požaduje. Podle předkládacího soudu se v rámci takové úpravy, jaká byla zavedena tímto legislativním nařízením, kvalifikuje odpovědnost právnické osoby jako odpovědnost „správní“, „nepřímá“ a „subsidiární“ a liší se od trestní odpovědnosti fyzické osoby, která je pachatelem trestného činu, jímž byla přímo způsobena škoda, a vůči které se lze domáhat náhrady v rámci trestního řízení, jak bylo uvedeno v bodě 40 tohoto rozsudku.
- 48 Osoby poškozené v důsledku správního deliktu spáchaného takovou právnickou osobou, jako je osoba stíhaná podle úpravy zavedené legislativním nařízením č. 231/2001, proto nelze pro účely čl. 9 odst. 1 rámcového rozhodnutí považovat za oběti trestného činu, které mají nárok na vydání rozhodnutí o odškodnění touto právnickou osobou v rámci trestního řízení.
- 49 Na základě předcházejících úvah je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 9 odst. 1 rámcového rozhodnutí musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby taková úprava odpovědnosti právnických osob, jako je úprava ve věci v původním řízení, stanovila, že se oběť trestného činu nemůže v rámci trestního řízení domáhat náhrady škody přímo způsobené uvedeným trestným činem vůči právnické osobě, která se dopustila správního deliktu.

K nákladům řízení

- 50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládacím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 9 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby taková úprava odpovědnosti právnických osob, jako je úprava ve věci v původním řízení, stanovila, že se oběť trestného činu nemůže v rámci trestního řízení domáhat náhrady škody přímo způsobené uvedeným trestným činem vůči právnické osobě, která se dopustila správního deliktu.

Podpisy.